

la Cour: Det af Folkethingetsmanden for Ringkjøbing Amts 4de Valgfreds (Fløe) og mig indbragte Lovforslag lyder saaledes:

„Den Indenrigsministeren ved Lov af 6te April 1855 § 2 tillagte Bemyndigelse til at udstede Bevilling til høiere Rente end 4 pCt. aarlig ophæves herved, og vil der herefter ikke kunne erhverves nogen Bevilling til at erlægge extraordinair Rente.“

Det vil maaskee synes noget ubestemt saa hurtigt efter en Lovs Emanation at fremkomme med Forslag til Forandring deri, især da denne Lov er vedtagen af den ærede Rigsdag; men, da der frembyder sig saadanne Omstændigheder, som Tilfældet er, siden Loven blev vedtagen, saa forandrer Sagens Udseende sig, og finder jeg, at der kan være god Grund til at fremkomme med Forslaget. Da Loven af 1855 forelaa den ærede Rigsdag i Udkast, syntes det, som om der var Penge i Overflødighed over hele Landet, og som Følge deraf maatte det antages, at det ikke vilde være vanskeligt for Eiendomsbesiddere, mod godt Pant, at opdrive Laan til den gamle Rentefod 4 pCt., og som Følge deraf antoges det, at den Indenrigsministeren tillagte Bemyndigelse til at bevilge en høiere Rentens Svarelse af Udlaan vilde indskrænke sig til, hvor Pantet var mindre betryggende eller hvor andre særegne Omstændigheder maatte tale derfor. Omstændighederne have, som sagt, imidlertid forandret sig betydeligt; Pengene ere saa at sige næsten forsvundne, og jeg skal ikke sige, om de enten ere skrinlagte, for til beleiligere Tid at kunne komme frem, eller udførte af Landet til Dækning af Buxler og Blanco = Credit, som Handlende eller Folk, der have foretaget store Bygningsarbejder, have benyttet; nok er det, Pengene ere forsvundne, og det er ofte vanskeligt at faae Capitaler, selv mod det bedste Pant, uden imod høiere Renter end forhen. Men ikke nok dermed; ogsaa af ældre Laan fordres der høiere Rente, isald ikke Vedkommende ville udsætte sig for at faae den hos dem indstaaende Capital opsagt, Noget, man naturligviis maa frygte for, da det for Tiden er vanskeligt at opdrive Penge; og det fremdeles er usikkert, om Pengene ville

kunne faaes billigere end dem, man har faaet opsagt, og slige Pengetransactioner ikke blot ere forbundne med stor Uleilighed, men ogsaa med store Bekostninger. — Disse Omstændigheder have naturligviis indvirket meget foruroligende paa Gemytterne, og det især blandt Landboerne, blandt hvilke det ofte er Tilfældet, at den ene Mand er Debitor til den anden, og hvor en Forandring i Rentens Svarelse fremkalder megen Spænding, hvor det bedste Forhold forhen har fundet Sted. At Stemningen er saaledes, det vil et til den høitærede Rigsdag indkommet Andragende fra Randers Amts 5te Valgfreds kunne bekræfte, og jeg tør paastaae, at det er et almindeligt Pusle trindt om i Landet, at en saadan Forandring i Loven af 6. April 1855 som den har foreslaaede man blive ophøiet til Lov. Det er Noget, jeg er overbevist om, at flere her tilstedeværende Rigsdagsmænd, der note kjende Forholdene, og som med Rolighed have lyttet til Stemningen i Folket, ville kunne bekræfte.

Formanden: Forslaget vil nu blive trykt omdeelt.

Man gif derpaa til det næste Nummer paa Dagsordenen: Valg af 3 Medlemmer til Udvalget angaaende Udkast til Lov om Bygnings- og Brandvæsenet paa Landet.

Som ovenfor anført, vare i Afdelingerne valgte: Madsen, N. B. Hansen, Brockdorff og Tonnesbeck.

Ved den stedfundne Stemmegivning afgaves 80 gyldige Stemmesedler — 1 erklæredes ugyldig, fordi den indeholdt Navnet paa et Medlem (Tonnesbeck), der allerede var valgt i Afdelingerne — absolut Majoritet 41 Stemmer. Valgte bleve: J. Jensen med 51 St., Knudsen med 50 St. og Eberlin med 48 St. (C. A. G. Hansen 32 St., Jesen 23 St. og Lindahl 15 St.).

Formanden: Det næste Nummer paa Dagsordenen er: Fortsættelse af første